

İNCİR AĞACI

Yorgunum... Hem de hiç olmadığım kadar. İçimde büyüyen bir incir ağacı var. Dalları tüm vücudumu sardı saracak. Sanki nefes almak gittikçe zorlaşıyor. Evin duvarları üstüme geliyor. Çerçeveseler sanki sadece acıyı anımsatan fotoğraflarla kaplı. Sanki bu koca evrende tek başıma kalmış gibiyim.

Odanın ortasındaki masada tüm beyaz kâğıtlar bana bakıyor. Yaz artık diyor. Yaz artık! Yaz ki sussun içindeki bu acı... Yaz ki incir ağacının dalları kırılınsın, daha fazla sarmasın ruhunu. Geçmişin artık kovalamasın seni. Her harfinde bir bir hatıralarından silinsinler... Yaşadığın o acı günü silsin beyninden.

O sonbahar günü... Sanki hala gözlerimin önünde son tangosunu yapar gibi. Ve yine işte yine gözlerimin önünde... Yine beynim bana oyun oynuyor. 8 Eylül sabahı... Yağmurlu bir gün... Bir gün öncesi yetiştirmem gereken o iş için sabaha karşı yatmışım. Ve her sabah duyduğum o çalar saat sanki kulaklarım için sessizlik yemini etmişti. Uyandığımda saate bakıp beynimden vurulmuşu döndüm. İlk işim kardeşimi uyandırmak ve beni işe götürmesini söylemek oldu. Beni her zamanki gibi kırmadı. Arabaya bindik ve yola koyulduk. Çok telaşlıydım. Hem de her zamankinden daha fazla. İşe geç kalırsam sabaha kadar uğraştığım o proje benim için bitmiş olacaktı. Kardeşimde telaşlıydı. Benim telaşımı gördükçe o daha da hızlanıyordu. Ve o dönemeç. O acı günün mezar taşı asfalt... En son hatırladığım dönerken karşıımızdan gelen kamyonu. Uyandıktan sonra ise ilk hatırladığım kardeşimdi... Herkese onu sordum. Sessizdiler. İçlerinde kıvrılan bir acı vardı ve bana söyleyemiyorlardı. O yaşıyor mu diye bağırdım. Annem gözlerimin içine dolan gözlerle baktı ve evet dedi. Evet derken sağ gözünden bir damla gözyaşı süzüldü... Hastahaneden çıkana kadar kardeşimi hiç görmedim. Her gün biraz daha meraklandım. Artık alacağım cevaptan korkup soru sormuyordum. Eve gittiğimde kardeşim yatağında beni bekliyordu. Ama battaniyenin altında bir şey dikkatimi çekti. Kardeşimin sağ ayağı yoktu. O kazada ayağını kaybetmişti.

Her zamanki gibi yine son hamleyle gözlerimin önündeki o günü bir kenara itip odayı şişkin gözlerimle boydan boya incelerken bir şey dikkatimi çekiyor. Çerçeveselerden birinde kardeşim beni cennet kadar güzel gülüşüyle selamlıyor. Balat'ın o eşsiz tarih kokan manzarası bana gel diyen gözlerle bakıyor. Sanki bu evde kalmamın artık pek bir nedeni yok. Dışarı çıkmalıyım. Sonbaharda yaprakları sararan ağaçları izlemeliyim. Ve görmeliyim içinden bir parça kopan tek kişi ben değilim. Evet, Balat'a gitmeliyim.

Evden sadece ceketimi alıp çıkıyorum. Kendimi yanıma almam bile tüm anıları getiriyor peşinden. Ve yürümek... Hiç bu kadar güzel olmamıştı... Sanki her adımda biraz daha rahatlıyor gibiyim. Ama aklımda hala bin bir türlü soru var. Beynim hala boşalmış değil.

Köşeyi döndüğümde martılar beni karşılıyor. Denizin ön selamı olsa gerek. Ve sonra o iyot kokusu... Nasıl da insana sevimli bir şekilde merhaba diyor.

Kıyıya vardığımda hafif bir rüzgâr bana hoş geldin diyor. Ve en iyisi tekrar yürümek diye düşünüyorum. Yürürken bir balıkçı, ağına gelecek balıkları bir umut bekliyor... Bir kadın tek başına yürüyor. Belli ki duyguları deniz kadar dalgalı ama martılar kadar çığırktan değil. Denize doğru başımı çevirip sonsuzluğu düşünüyorum. Sonsuzluğu en iyi deniz bilir sanki. Sonsuz karanlık, sonsuz aydınlık ve sonsuz umut onda sanki...

Yürümeye devam edip kuru bir bank buluyorum ve bir köşesine oturuyorum. Karşımda Balat'ın o güzel manzarası... Karşı kıyıda yürüyen karınca kadar insanları izliyorum. Her biri ayrı bir dünya, her biri ayrı bir umut ayrı bir ruh... Ve kardeşim... O sonsuz sevginin başlangıcı. Ve şimdi tek bir ayağı yok. Benim yüzümden... Tamda bunları düşünürken bir adam boş mu diye soruyor. Balat'ın eşsiz manzarasına bakarken sadece evet diyorum ve adamın yanıma oturduğunu hissediyorum. Pek de ilgimi çekmiyor. Ben yine o derin düşüncelerime takılıyorum. İncir ağacı ruhumu sarmaya devam ediyor. Ve adam yine konuşuyor. Çakmağınız var mı diyor. Çantamın o karışıklığı içinde bulup uzatıyorum. Ama elim havada kalıyor. Anlamamış bir halde başımı döndürdüğümde adamın elini boşlukta gezindiğini görüyorum. Çakmağı arıyor. Bulamıyor. Adam görme engelli... Anladığımda beynimden vurulmuşu dönüyorum. Çok özür dilerim deyip eline doğru elimi götürüyor ve çakmağı veriyorum. Adam alışkınım diyor. Ve ben yerin bin kat aşağısına daha iniyorum. Utanıyorum yaptığım bu saçma sapan şeyden. Çevreme biraz duyarlı olsaydım sadece kendi dertlerimle

yoğrulmaktan vazgeçseydim belki yanımdaki bu adamın daha oturmadan görme engelli olduğunu anlardım. Bana, alışkınım diyor. Alışkındır evet. Tıpkı kardeşim gibi. Kardeşim de alışmıştı. Eksik olmaya alışmıştı. Geri gelmeyecek eksikliklere... Oysa bu onun eksikliği değildi. Sadece zorluğuydu. Sadece daha fazla çabalaması gerekiyordu. Diğer insanlardan tek farkı buydu. Ama bunu bir eksiklik olarak düşünen nişanlısı ondan ayrılmıştı. Ona son bir darbe vurmak istercesine.

Adama karşı anlamsız bir şekilde o kadar üzgündüm ki onunla konuşmam gerektiğini düşünüyordum. Sırf bir konu açmak için belki biraz saçmalayarak hava ne kadar güzel değil mi dedim. Bunu derken adamın bu kadar sessizlikten sonra bir anda bunu söylememi içinden komik bulacağını düşünürken adam güzellik nedir dedi. Yine bir sessizliğine gömüldüm. Ben aslında uzun zamandır benim için güzelliğin ne demek olduğunu düşünmüyordum ki. Ben aslında güzelliğin ne demek olduğunu unutmuştum. Hatırlamıyordum artık o duygunun tatmin ediciliğini. Güzellik aslında bana sırtını dönmüş gibiydi. Ya da ben onu bırakmıştım yüz üstü. Adama sadece bilmiyorum dedim. Bunu söylerken sesimi zor toparladığımı hissediyordum. Sizce dedim güzellik nedir? Adam biraz durdu. Ve güzellik kalbinde olup biten her şeydir dedi.

Kalbim... Ağrılarla dolu simsiyah kalbim... Oysa artık kalbim bana güzellikleri anlatmıyor. Geçmişteki hatalarım, kardeşime olanları anlatıyor. Peki, bu yanımda oturan görme engelli adamın kalbindeki güzellik neydi? Konuşması öyle etkileyici geldi ki ona sizin kalbinizdeki güzellik ne diye sordum. Adam yine o küçük sessizliğine büründükten sonra konuşmaya başladı. Ve ben sadece o güzel duru ses tonuyla anlatılanları dinledim.

Annem anlatır. Öyle derin sancılarla gelmişim ki öleceğini sanmış. Ve o an öyle umutsuzluğa kapılmış ki. Dört yıl beklediği yavrusunu kucağına alamayacak olmak içini korkuyla doldurmuş. Ancak 2 saat sonra dünyaya gelebilmişim. Annem doğum sırasında baygınlık geçirmiş. Gözlerini açtığı anda babam başında bekliyormuş. Annem o an sadece bebeğini kaybettiğini düşünmüş. Babama soran gözlerle bakarken babam bir anda ağlamaya başlamış. Kocasını ilk defa ağlarken görüyormuş. Annemin sağ gözünden küçücük bir damla düşmüş ve sadece bebeğim diyebilmiş. Babam sözlerini toparlamaya çalışırken... Gözlerini annemden kaçırmaya bebek görmüyor demiş. Annem bu durumu anlamlandırmaya çalışırken o an bir şeyi fark etmiş. Evladı yaşıyor. Nefes alıyor. Onu kucağına alabilecek.

Ailenin yıllar sonra gelen çocuğu... Bir erkek... Ama... Ama dokuz köyün tek kör çocuğu. Annem... Annem sanki bir günah keçisi... Her an çocuğunun yanında olması gerekiyor. Her an ona sahip çıkmalı. Sahip çıkmalı ki canını yakmasın. Düşmesin, daha fazla karanlığa gömülmesin. Yine annem anlatır; üç yaşındayken köyde kağrı sesi duymuşum. Duyduğum en farklı ses olsa gerek ki günlerce huzursuzmuşum. Dışarıya çıkacağımı hissettiğim an ağlıyormuşum. Annem bu durum geçene kadar yanımdan hiç ayrılmamış. Ahh annem...

Ve neredeyse yalnız geçen bir çocukluk... Arkadaş yok. Çünkü onlar senden farklı. Çünkü onlarla oynayamıyorsun. Göremeden nasıl koşabilirsin ki. Saklambaç nasıl oynanır? Oysa hayatım bir saklambaç değil miydi? Sanki ben ebeydim ve o karanlıkta içimden sayıyordum. Bir gün bitmeliydi bu saymalar ve gözlerim aydınlığa açıldığında saklananları bulmalıydım. Çocukluğum sadece karanlık... Her daim büyüklerin yanında olmalısın. Ki onlar hiç bir zaman seni konuşmalarına katmazlar. Onlar konuşur, sen içinden düşünürsün. Bir şair der ki: Çocuksan eğer gülmelisin. Çocuksan eğer ağlamalısın. Ve çocuksan eğer hiç susmamalısın. İşte ben çocuktum ve susuyordum.

7 yaşındaydım ve okula gidemiyordum. Çünkü tek başıma bir hayat sürme imkânım yok gibi görülmüştü. Görülmüştü diyorum çünkü bu bana başkaları tarafından yakıştırılmıştı. Bense sadece hayal dünyamda yaşıyordum. Arkadaş istiyordum. Ve en çok da kitap okumayı... Bu şekilde tam beş yıl geçti. On iki yaşındaydım. Annemle faturaları yatırmak için evden çıktık. Evde tek kalamazdım. Dolmuşa bindiğimizde yolculardan bir teyze, annemle konuşmaya başladı. O anı dün gibi hatırlıyorum. Niye körler okuluna gitmiyorsunuz? Dedi. Körler okulu... İlk defa duymuştum. Ne yani orada benim gibi olan çocuklar mı var? Ve onlar benim arkadaşım olabilecek mi? Annemde bunu duymamış olsa gerek ki hemen adresi aldı. Annemin elinden tutarak daha faturaları ödemedem okula doğru gittik. Annemin elleri titriyordu. Hissediyordum, annem en az benim kadar heyecanlıydı. Okula gittiğimizde müdür, anneme görme engelliliğin bir kader olmadığını söyledi.

Evet, bir kader olmamalıydı. Aşılmalıydı. Artık bende kitap okumalıydım...

Annem daha o gün, gider gitmez yazdırdı beni okula. Evet okul. Tıpkı sokakta oynayan çocuklar gibi bende okula gidecektim. Artık onlar okula gittiğinde ben sokaktaki sessizliği dinlemek zorunda kalmayacaktım. Ben de bahçede çocuk cıvıltılarıyla nereye gittiğimi bilerek koşacaktım.

Ve okul başlamıştı. Artık her şey öyle güzeldi ki. Hayatımın dönüm noktasının bu olduğunu anlamam pek zamanımı almadı. Öyle iyi öğretmenlerim vardı ki. Kendi işimi kendim yapabiliyordum. Annemin artık daha fazla yorulmasına gerek yoktu. Ben 14 yaşına geldiğimde artık ütü bile yapabiliyordum. Her gün öğretmenimiz bize kitap okuyordu. Öyle heyecanlıydı ki anlattıkları. Sanki içimde yaşıyordu. Hayal gücüm sestem ibaretti ve bana bir dünya yaratmıştı. Bir şair der ki: dünya ne görmektir ne duymak. Dünya dünya dediğin sadece hissetmektir. Evet, ben hissediyordum. Artık bir bireydim.

5. sınıfta artık karma okuldaydım. Hani sokakta oynayan çocukların okulu gibi bir okuldu. Arkadaş bulmak biraz zaman aldı. Sonuçta onlardan farklı görünüyordum. Ama benim kalbimde tıpkı onlar gibi çocuktu. Yaşımın onlardan çok daha büyük olması da çektiğim zorluklardan biriydi. En çok sıra arkadaşım ile iyi anlaşıyordum. Bana kitap okumasını o kadar seviyordum ki. Benim ses dünyama renk katan o ton beni hiç bırakmasını istiyordum. Evet, beni hiç bırakmamalıydı. Okulda benim elim kolum olmuştu. Tüm sınavlara onla çalışırdık. Bana kitapları okuya okuya kendisinin de nasıl öğrendiğini fark etti ve belki de bu isteğini daha da arttırdı. Bana okuduğu Hansel ve Gretel gibiydik. Yolumuzu kaybetsek de birlikte mücadele edersek her şeyi başarırız. Sanki o Yalnız Efe'deki Kezban'dı. Zalimlere karşı benim koruyucum gibiydi. Ben Küçük Prens gibiydim. Gezegenimde yalnız yaşıyordum. Beni oradan alıp çıkarmıştı. Bir gün bana ders çalıştırdıktan sonra bahçeye çıkmaya karar verdik. Bahçede ellerimiz kenetlenmiş koşuyorduk. Önümde artık zifiri karanlık yoktu sanki. Onun bana açtığı beyaz bir yol vardı sadece. Bir anda bir şey oldu. Anlam veremediğim bir şey... Bir ses geldi. Sonra onun ellerimin arasından yere düştüğünü hissettim. Yere eğildim. Bahçede ses kesilmişti. Sanki biraz önce sevinç çığlıkları atan çocuklar bir anda ortadan kaybolmuş gibiydi. Yer yarılmış ve içine girmişlerdi. Sadece ben ve ellerimin arasında hareketsiz yatan o vardı. Yanımıza biri geldi beni alıp götürdü oradan. Ben sadece ismini haykırıyordum. Beni duymamasının bir nedeni olmalıydı ama ne? Bana ses vermesi gerekiyordu. Onun adını ne zaman söylesem hemen koşup yanıma gelirdi. Şimdi nerde? Bunları düşündüğümde bacağımın nasıl acıdığını fark ettim, dokundum ve ıslaktı. Beni oradan bir hışımla uzaklaştıran kişiye ne oldu diye bağırdım. Sadece sustu. Sonrasını ise hatırlamıyordum. Gözümü açtığımda yine onun adını söylediğimde annemin sesini duydum. Oğlum iyi misin dedi. Ona ne oldu dedim. Tek merak ettiğim buydu. Annem açıklamaya çalıştı kendince ama ben hala anlamıyordum. Anlam veremiyordum. O ölmüş olamaz ki. Nasıl olur? Hansel ve Gretelde Gretel olmazsa Hansel olmaz ki. Ben Yalnız Efe'deki Kezban'ımı kaybedersem güçlülere nasıl göğüs gererdim. Yalnız Prens gerçekten yalnız mı kalmıştı?

Bir kurşun... Polisler birilerini kovalarken bahçede bize gelmişti. Beni sıyırıp onu vurmıştı. Ben yaşıyordum ama o yoktu. Ben; dostumu, kardeşimi, can yoldaşımı kaybetmişim. Onsuz günler o kadar uzun geçiyordu ki. Okula gitmek istemiyordum. Düşünsene o umut dolu okul bana artık hiç bir şey ifade etmiyordu. Öğretmenlerimde bunu fark edip 20 günlük izin verdiler bana. O 20 gün benim için hiç bir şey ifade etmedi. Sadece onu daha çok hissediyordum. Daha çok düşünüyor, daha çok karanlığa gömülüyordum. Şair demiş ya hani: İçimde büyüyen incir ağacı sen sus o konuşsun. Sus İncir ağacı. Dalların değil onun uzun saçları dolasın umutsuz ruhumu. Benim için böyle bitmişti ilkokul. İncir ağaçlarına dolanmış...

Şiirde incir ağacının geçmesi dikkatimi çekmişti. Son zamanlarda benim de ruhumdaki girdabı anlatan tek benzetme incir ağacıydı. Bu bir tesadüf müydü? Bu soruyu adama hiç sormadım ve dinlemeye devam ettim.

Lise başladığında içimdeki acı kabuk bağlamıştı. Yani kaşındığı an kanayacak gibiydi. Ama öyle şanslıydım ki bir öğretmenim Köy Enstitüsü çıkışlıydı ve beni hayata bağlamaya onun varlığı yetmişti. Tek öğüdü kahveye gidip bana gazete okumalarını istememdi. Ben de tıpkı onun istediği gibi her gün okul çıkışında kahveye gidip bana gazete okumalarını söylüyordum. Artık sadece hayal dünyam değil düşünce dünyamda gelişmişti. Olaylar hakkında fikirlerim doğuyordu ve bunlar

ruhuma güneş etkisi yapıyordu. Artık aydınlanıyordum. Lise hayatımın en güzel noktası ise fotoğraf çekmeyi öğrenmemdi. Evet, inanılmaz değil mi? Ben körüm nasıl fotoğraf çekebilirim ki? Ama öyle değil. Fotoğraf çekmek için görmek sadece işe artı birle başlaman demektir. Ben eksi birle başlayıp gittikçe profesyonel oluyordum. Tekniği öğretmişti öğretmenim ve artık fotoğraf çekebiliyordum. Evet, çektiklerimi göremiyordum. Ama Bir dağ eteğini çekerken hissettiğim rüzgarın çimleri nasıl da hareketlendirdiğini hissetmem yeterliydi. Evet, yeşil nasıl bir şey bilmiyordum. Ama çimlere yakıştığından emindim.

Fotoğraf sevgisi Türkiye'yi il il gezmemi sağladı. Öğretmenimizin hesabına her kış para koyuyor on arkadaş yazın o paralarla Türkiye'yi geziyorduk. Fotoğraflar çekiyorduk. Kışın biriktirdiğimiz paraları gitmek istediğimiz yerdeki bir köylüye ulaştırıp ondan bize yer temin etmesini ve karnımızı doyurmasını istiyorduk. Kış vakti gelen bu para onu sevindiriyor ve bizi en güzel şekilde ağırlıyordu.

Yine fotoğraf çekmek için gittiğimiz İzmir'de öyle eğlenmiştik ki. Narlıdere'de piknik yapıp başımız dönene kadar dans etmiştik. Gece uyduğumda o sesler yine kulağıma geldi. Öyle etkisinde kalmışım ki bağırarak uyanmışım o gece. Rüyalarım da ses dünyasından oluşuyordu. Ses dünyam bana tüm evreni veriyor, gözlerimin feneri oluyordu. Lise yıllarım işte böyle güzel geçiyordu.

Arkadaşlarımın bazıları erkek yurdunda kalıyordu. Yanı başlarında sadece bir duvarla ayrılan kız yurdu vardı. Erkekler her gün o duvardan mektup atar, kızlarla buluşmak isterdi. Bir gün arkadaşlar benimde atmamı söyledi. Ama ben kördüm bir kız nasıl ikna edebilirdim ki? Dalga geçercesine bir mektup yazdırdım. 'Ey bu mektubu okuyan kız... Sen öyle şanssızsın ki şu an bir kör tarafından yazılan mektubu okuyorsun. Eğer beni çok merak ediyorsan çay bahçesine beklerim. Ayağımın yanında bir değnek ve yanımda üç kız bana kitap okuyor olacak.' Mektubu sadece dalga geçmek için yazmışım ve hiç bir şey beklemiyordum.

Çay bahçesinde oturmuş arkadaşlarımın okudukları kitabı dinliyor, bir yandan da çayımı yudumluyordum. Birinin yanıma oturduğunu hissettim. Merhaba dedi. Bu nasıl bir ses tonuydu... Mektup elime ulaştı ve geldim dedi. Hala inanamıyordum. Nasıl olur da gelir? İki saat boyunca birbirimizden bahsettik. O Galatasaray Lisesi'nde okuyordu. Ve oldukça zengindi. Ailesini küçükken trafik kazasında kaybetmiş ve teyzesi onu büyütmişti. Şımarık bir şekilde büyütüldüğünü kendisi bana söylüyordu. Ama ben nedense konuşmamızda bunu fark edemedim. Sen dedim mektubu okuduğunda ne hissettin? Ve bana olanları anlattı. Bu mektup üç kızın eline geçmiş. Gerçekte kör olmadığımı düşünüp kim bunu yaptı diye sırf meraklarından gelmişler. Geldiklerinde gerçekten kör olduğumu görmüşler. İkisi vazgeçmiş. Sadece bir tanesi merak ediyorum konuşmak istiyorum demiş.

Artık arkadaş olmuştuk. Bana her gün kitap okuyordu. Kitapları sesli okudukça konuşmasının ne kadar geliştiğini o da fark ediyordu. Dersleri de birlikte çalışıyorduk. Ve sınavlarından çıkıp yanıma geldiğinde sorulara artık daha farklı cümlelerle cevap yazdığımı söylüyordu. Yıllarca böyle konuştuk. Ve benim lise hayatımın yoldaşı oldu. Sonra... Sonra Amerika'ya gitti. Zekiydi. Ve orada tıp okuyacaktı. Yani o da gitti... Ve ben bir incir ağacı daha kazandım.

Lise hayatı da böyle bitmişti derken. Ayağımıza gelen bir topla irkildim. Adam öyle güzel anlatıyordu ki nefesimi ne kadardır tutuyordum farkında değilim. Adamın hayatında kaybolup gitmişim. Havanında baya serinlediğini hissettim. Ama bu andan vazgeçemedim. Çocuk gelip ayağımızın dibindeki topu aldı. Alırken bana doğru bir bakış attı. Gözlerine baktığımda adamın çocukluğunu hatırladım. O hiç bir zaman böyle top oynamamıştı... Çocuk masumca gülümseyip koşarak arkadaşlarının arasına gitti. Beni kendime getirmişti bu anlatılanlar. Ya sonra üniversiteye gittiniz mi diye sordum.

Bir şair der ki... Gözlerimm... Onlar benim serüvenim... Ya kulaklarimm... Onlar benim yarınlarımm... İşte bende bu kulaklar sayesinde, görmenin değil dinlemenin verdiği güçle üniversiteyi kazandım. Büyük bir şehirde Hukuk Fakültesi... Söylemesi bile güzel değil mi? Benim içinde güzeldi. Ama yepyeni bir şehir... Kimseyi tanımıyorum. Ve ben herkesten daha farklıydım. Ben kördüm... Bunlar önüme öyle engeller çıkardı ki. En başta derslere yetişmem oldukça zaman aldı. Lisede bana okunanları dinlemekle engelleri aşmışım. Ama bu hukuktu. Kitaplar kalın, insanların ruhları ise kitaplardan daha da kalındı. Arkadaş bulmak zaman aldı ama sonunda başardım.

Okula başladığım yıl 80 darbesinden bir kaç yıl sonraydı. Ve o günkü kurallara göre bir dersten bile kalsan sınıf tekrarı yapmak zorundaydın. Kimse benim engellerimi bu kuralları koyarken düşünmemiş olsa gerek ki bir görme engellinin hukuk fakültesinde okumasının ne kadar zor olduğunun farkında değillerdi. Ve ben o kadar çabalamama rağmen Medeni Hukuk ve Roma Hukukundan kalmıştım. Karamsarlığa kapılmadım. Bir sonraki yıl daha güzel olacağından emindim.

Şimdilik okulu bir yıl uzatmama rağmen ikinci senemde her şey daha güzel geçiyordu. İnsanları daha yakından tanıyor, İzmir'e alışıyordum. Bu şehirde öyle farklı bir şey vardı ki... Yolda yürürken biri yanıma gelip sizi gideceğiniz yere kadar götürebilir miyim diye soruyorlardı. Yani onların ruhları engelsizdi.

Tabii üniversite hayatı olur da sempozyumlar olmaz mı? Okula Aziz Nesin gelmişti. O büyük adam. Sempozyumdan sonra daha önceki bir gezimizde onunla tanışmış olduğumdan bir çay içmeye davet ettim. Çay içerken yanıma İlahiyat Fakültesinde okuyan Bir arkadaşımız geldi. Aziz Nesin'e neden ateistsin dedi. Ben beynimden vurulmuşa döndüm. Aziz Nesin'i kötü durumda bırakmak istemiyordum. Bir anda Aziz Nesin Kuran okumaya başladı. Ne olup bittiğini anlamadım. Yanımdaki arkadaşım sorduğumda Aziz Nesin'in çantasından küçük bir Kuran çıkardığını ve Arapça okumaya başladığını söyledi. Ardından okuduğu ayetin Türkçesi'ni okudu. Ona neden ateistsin diye soran kıza dönüp şimdi sen oku dedi. Kız Arapçasını rahatlıkla okudu. 4. sınıftı. Türkçesini ise okuyamadı. Aziz Nesin kıza dönüp 'Bu bilginle topluma yön vereceksen ben ateistim.' dedi. Evet, topluma yön vermek... Düşünceler, görünüş, engeller... İnsanların gözüne batan işte bunlardı. Kimse bedeninin altındaki ruha bakmıyordu. Tanıdığım çoğu insan sadece gözlerini fark etti. Hiç bir zaman onun altındakine bakmadı. Ben de bir insandım. Tıpkı görebilenler gibi... Ve ben de topluma yön verebilirdim.

Engeller engeller... Aziz Nesin o gün bir kere daha kalbimden vurmuştu beni. Bir kaç hafta sonra sınavlar başladı. Çok yağmurlu bir gündü. Rüzgâr ise tam İzmir'e göreydi. Sabah ilk sınavımı oldum. Akşama doğru bir sınavım daha vardı. Önce bir markete uğrayıp ihtiyaçlarımı alacak daha sonra yurda gidip arkadaşlarla akşamki sınava çalışacaktık. Markette giderken yağmur hız kesmeden devam ediyordu. Markette işimi bitirip çıktıktan sonra yanımdaki şemsiyemi açmaya çalıştım. Ama şemsiyeyi yola doğru açıyormuşum. Tam o anda bir kamyon hızla geçti. Ve geçerken şemsiyeme çarpmıştı. O andan sonra sadece hastanede gözlerimi açtığım an vardı. Şemsiyenin bir parçası başıma isabet etmişti.

Düşünsene aslında engellerimiz aynı. Yolda yürüyorsun ve bakıyorsun ki kaldırımlar araba dolu. Kenardan geçmek zorundasın. Sen de ben de bu durumda kaldırımın kenarından geçiyoruz. Ama ben görme engelliyim. İşte tek sorun bu. Sen etrafında olup bitenleri gelip geçenleri görebiliyorsun ben karşımdan gelen bir arabayı göremem, kenarı çekilemem. Arabadaki kişinin benim görme engelli olduğumu görmesi için benim arabaların gidiş yönünün tersine gitmem gerekir. Görme engelli olmak omuzlarıma fazlasıyla yük bindirirken çevredeki engeller beni daha savunmasız yapıyor.

Haftalarca hastaneden çıkamadım. Annem köyden gelip her anımı yanımda geçirdi. Ve akşamki sınava da girememiştim. Artık derslerden kalmayı göze alamazdım. Bir yıl daha uzatamazdım okulu. İkinci dönem bir daha girdim sınava. Tek kişi oluyordum sınavı sözlü bir şekilde. Daha sonra hocamız bana sınava girdiğime dair bir belge veriyordu. Bir kaç hafta sonra sonuç açıklandı. Geçmiştim. Bir engeli daha aştığım için kendime teşekkür ediyordum. Yılsonuna doğru çok kötü bir şey oldu... Sistemde geçmediğim gözüküyordu. Hoca duvara astığı notumu sisteme geçirmemişti. Ve ben kalmış olarak gözüküyordum. Bu da okulu bir yıl daha uzatmam anlamına geliyordu. Beynimden aşağı kaynar sular dökülüyordu. Çaresizdim. Hocanın yanına gittiğimde ise sistemdekini değiştiremem diyordu. Aklıma gelen tek şey dava açmaktı. Benim gibi beş kişi daha vardı. Dava açıldıktan sonra ilk duruşmada haklı olduğum ispatlandı. Belgeler vardı. Okuldan tazminat alacaktım ve devam edecektim. Ama ben bu okula tekrar devam etmek istemiyordum. Hâkime beni başka bir okula göndermesini söyledim. Ama bunu yapamayacağını söyledi. Gurur yaptım. Belki saçma sapan bir şey ama ben gurur yaptım. Belki hayatımın yönünü değiştiren kararı o an verdim ama ben buydum.

Verdiğim karardan hiçbir zaman pişmanlık duymadım. Şimdi çok mutluyum. Görmüyorum belki ama eşimin ve çocuğumun sevgisini hissedecek kadar büyük bir kalbe sahibim.

Bir şair der ki: Ne olursan ol kendin ol... Sarhoş ol, ayık ol, kör ol sağır ol... Ama kendin ol. İşte ben hep kendim gibi oldum. Ben gibi düşündüm. Ben gibi yaşadım. Her engeli yaşarken ben kendimdin. Çünkü tek başınaydım... İşte kalbimin içindeki güzellikler. Sevmelerim yıkılmalarını, düşüp kalkmalarım, yeniden doğmalarım ve içimdeki, incir ağaçları...

Evet, adam tek başınaydı. Tıpkı kardeşim gibi. Tek başına hayatını eline almıştı. Görmüyordu ama ayaklarının üzerinde duruyordu. Kardeşimde öyle olmalıydı.

Güneş batmak üzereydi. Akşamın o kızıl ışığı adamın güzel yüzünü aydınlatıyordu. Her kırışık hayatındaki bir andı sanki. Her kırışık geçmişiydi. Ama onu bugün şekillendiren geçmiş... Bugün o böyleyse bunun tek nedeni geçmişiydi. Geçmişte yaşananlar insanları yoğurur ve şekillendirirdi. Bu geçmiş harika bir insan yaratmıştı Kardeşim de engelinden utanmamalıydı. Çünkü ruhu engelli değildi. İncir ağaçları onu sarmamalıydı. Oysa ona acınası gözlerle bakanların içini fark ettirmeden incir ağaçları sarmıştı...

Adama dönüp teşekkür ederim dedim. Ben sadece anlattım dedi. Artık senin de kalbindeki güzellikleri bulma vaktin geldi. Hadi git ve bul. Elimi eline götürüp sıktım. Adam, ben hep buralardayım tekrar karşılaşırız umarım dedi. Ben de bunu umuyordum. Tabii dedim. Yerimden doğruldum. Saatlerdir kıpırdamadan oturuyordum. Her yerim tutulmuştu. Ama sanki ruhum açılmıştı. Yürümeye başladım. Kardeşime bir an önce bu adamı anlatmalıyım onun da artık hayata tutunma vakti gelmişti... Onun ruhu engelsizdi ve önemli olan tek şey buydu. Ama bir dakika aklıma takılan bir şey vardı. Adam anlatırken bir şair der ki deyip şiirler okudu. Kimdi bu şair. Hiç duymamıştım daha öne o şiirleri. Bunu ona sormalydim. Kardeşime de o şiirleri okutmalıydım. Hemen geri döndüm. Oturduğumuz banka doğru ilerledim. Ama adam orada değildi...

AD SOYAD: MERVE ÖZDEMİR

ÜNİVERSİTE: Yıldız Teknik Üniversitesi

BÖLÜM: Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü 2. Sınıf

NOT: Bu hikâyede Sayın Hasan Günday'ın hayatından alıntılar yapılmıştır. Ancak içine fazlasıyla kurgu eklenmiş olup bazı olaylar